

nom då han försäkrade att inget skulle hända. Jag vaknade av att han var inne i mig. Några dagar senare ville han bjuda mig på middag som försoningsgest. Jag var rädd men också rädd för att ha honom som fiende. Han sa att han ville visa konsten uppe i sin och fruns lägenhet. I sovrummet knuffade han ner mig på sängen och jag tänkte att nu blir det en klassisk våldtäkt. Han höll fast mig och slet i mina kläder. Den gången var det som om min kropp insåg faran och jag lyckades putta bort honom. Jag tog mig ut i hallen. Han ringde en taxi till mig som han betalade. Jag gick senare till polisen. Jag tror att jag ville att någon skulle bekräfta vad som hänt, och de sa att det varit en våldtäkt. Men jag gav dem inte mitt namn och vågade inte anmäla.

Trettonde kvinnan

Han hittade mig vid en svag punkt i livet. Han har blick för sådant. När vi möttes längtade jag efter någon som såg. Han övertygade mig om att mina konstnärliga drömmar var möjliga att genomföra bara jag lät honom ta hand om mig. Jag gick rakt i fällan. Han är dubbel. Hans gränslöshet är positiv också, det är den som skapat Klubben, som gör att han kan kontakta och vinna vem som helst. Första gången vi hade sex var jag så full att jag knappt minns någonting. Han hade tagit mig till en etta i ett av Svenska Akademiens hus i Gamla stan, och jag var iskall och illamående i hela kroppen efteråt. Man känner inte så om man varit med någon som behandlat en okej. Det fortsatte med att jag gick över mina egna gränser, att jag var äcklad men försökte bagatellisera. Sakta men säkert normaliserades saker, som att en avsugning slutade med att jag spydde. Han regisserade mig i varje detalj och var ofta hotfull. Jag trodde honom när han sa att jag skulle vara ”bränd” i min karriär om jag lämnade. Under perioden vi träffades var vi ofta i Paris, i Svenska Akademiens våning. I Stockholm ordnade han en lägenhet på Östermalm så att han kunde träffa mig när han ville. Min röst och mitt nej räknades inte för någon av oss en bit in i relationen. När jag väl samlade kraft nog för att gå så var det för att jag var beredd att avsluta mitt liv. Han reagerade med att meddela mig att jag var en ”cancer” som skulle utplånas, och att han ”blockerat” mig från alla konstnärliga masterutbildningar, som jag vid den tiden ville söka. Han spottade bokstavligen på mina vänner offentligt. De mest hotfulla kontakterna ebade ut efter ett par månader. Men den här erfarenheten har gjort mig försiktig. Hans röst finns kvar i mitt huvud. Jag undviker folkmassor, klubbar, att åka tunnelbana sent på kvällen eller att befinna mig på platser där någon skulle kunna skada mig. Jag hör fortfarande rykten om att han talar illa om mig i kulturvärlden, många år efter att

relationen avslutats. Att anmäla den här sortens saker är omöjligt. Min känsla inför allt som hände är att jag våldtog mig själv.

4 "De kallar oss för flickorna på Klubben"

Nionde, fjortonde och femtonde kvinnan berättar.

Till Klubbens 18-årsjubileum gavs en nästan tusensidig bok ut, som är full av minnen och hyllningar till scenen, skrivna av stora kulturpersonligheter. I en av texterna återges en ögonblicksbild från källaren: ”Vaga fragment av stadsbrus förs nerför trappan med den svala kvällsbrisen. Flickan som nyss rev biljetter står nu i baren och håller upp rödvin åt pianisten som just spelat.” För Klubbens besökare är det välkänt att där ofta jobbat en eller två unga kvinnor. Jag har pratat med fyra av dem (varav två tidigare citerats i det här reportaget), som mellan år 2000 och 2015 säger sig ha ansvarat för stora delar av verksamheten: som formulerat bidragsansökningar och tagit hand om de medverkande. Som skött kontakten med medier. Som tagit fram namn och ämnen för temakvällarna. Kvinnorna har som längst jobbat på Klubben i sex år och som kortast i ett. Men inte samtidigt. De vittnar om intressanta möten, och om stora konstnärliga upplevelser i källaren: – Och under ytan finns att det briljanta förlåter allt. Om man benämner det andra som pågår är man någon att skratta åt, en moralist och en medelmåtta, säger en av dem. Alla fyra säger att de refererats till som ”flickan” eller ”flickorna” av sin chef och flera av hans vänner. Och de påstår sig ha haft oklara anställningar. Nionde kvinnan När jag började jobba på Klubben erbjöd han mig en heltids-tjänst – eller kruxet var att han hela tiden sa att jag skulle få en riktig anställning som aldrig kom. Varje gång det uppstod konflikter hotade han med att sparka mig. Ibland kunde han dröja med att betala ut min lön som alltid var svart. Jag hade ingen annan inkomst. Och sedan ville han att anställningen skulle innefatta mer än att jag förtjänade mitt yrke. Det var min plikt att när som helst följa med honom på ”jobbmöten” med någon som skulle framträda på Klubben. Även på helgen. När jag kom dit kunde artisten/författaren/filosofen plötsligt ha fått förhinder. ”Jobbmötet” förvandlades till en ” dejt”. Och han förväntade sig att vi skulle ha samlag efteråt. Om jag vägrade

sa han att jag inte var välkommen till jobbet nästa dag. Vid ett tillfälle, utanför Konstnärsbaren, tog han tag i mina axlar. Han skakade mig och kallade mig ”hora” framför flera vittnen som jag fortfarande har kontakt med.

Fjortonde kvinnan

Han är bekant med min familj och det bidrog till att jag inte var en av dem han gav sig på fullt ut. Men han kunde få hemska utbrott. Så när han flörtade eller kom med något olämpligt sexuellt beteende kände jag ofta lättnad. Då skulle han åtminstone inte skrika på mig. Att jag fick tio tusen kontant gjorde allt grumligt. Jag tänkte att Klubben skulle kunna bli en språngbräda om jag spelade mina kort rätt. Och när jag slutade skulle det inte finnas några papper på mitt arbete så enda sättet var att hålla sig väl med Kulturprofilen. Jag minns en väldigt liten händelse. Han började smeka min örsnibb. Han gjorde det länge och inför många människor, och pratade om att det är den mest sensuella delen av kroppen. Jag blev paralyserad och rodnade, men kände att jag måste vara cool nu och jag får inte på något sätt visa att det skakar mig.

Femtonde kvinnan

Även för publiken var vi ”flickor” som serverade vin. Man fick kommentarer om sin kropp av Kulturprofilen, och något av det värsta var att han brukade hålla upp olika föremål, en penna, en telefon, och insinuera att jag onanerade med dem. Han gjorde det även inför gäster och medarbetare. Det förekom att han tog på en under arbetstid – men diskret så länge vi befann oss i Klubbens lokaler. Utanför var det mer grovt. När man satt i en taxi eller på krogen och hans fru inte var med. Då tafsade han ohämmat och det var förnedrande. Man vill inte bli sexualiserad och sedd på det sättet så man undviker att ställa till med en scen. Särskilt om det sker i närvaro av ansedda kulturpersoner. Man spelar med och kanske fnissar medan man tar bort hans händer, för att inte hamna i totalt underläge. En gång när vi var ensamma tog han tag i min nacke och tvingade till sig en kyss medan han höll upp mobilen som om han filmade. Ibland misskötte jag jobbet som ett sätt att stå ut, som ett sorts minimalt motstånd. Jag surfade bort hela dagar, och jag snodde böcker. Snodde vin. Jag var skör de åren och hade extremt ont om pengar. Jag arbetade svart på Klubben. Och när det inte fanns någon insyn samtidigt som hela Kulturstockholm visste och normaliserade vad som pågick var det svårt att ensam kräva sin rätt. Ingen där bryr sig om något så banalt som en antastad kvinna. Jag minns intervjun med en av Kulturprofilens vänner nyligen, en man i Svenska

